

Bdít, připravit (se), svědčit aneb Jak se stát učedníkem

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

1. adventní neděle (30.11.2014): Bdít

(Iz 63,16...64,7; Ž 80 ; 1Kor 1,3-9; Mk 13,33-37)

Hlavní slovo dnešního evangelia je „Bděte“. Tato výzva se opakuje v krátkém úryvku, který jsme slyšeli, čtyřikrát. Jde o to, že máme čekat na „poslední den“, kdy se vrátí „pán domu“, aby nás „nezastihl, jak spíme“. Druhé čtení z prvního listu apoštola Pavla Korint'ánům nám objasňuje (pokud jsme o tom pochybovali), jaký je to den a kdo je ten pán: je to „den našeho Pána Ježíše Krista“ a musíme „vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus“. Slovo „advent“ právě pochází z latinského „Adventus“, což znamená „příchod“. Je to doba přípravy nejenom na Vánoce (první příchod Ježíše), ale také na druhý příchod Ježíše, na příchod království Božího (v některých textech je to už třetí nebo i čtvrtý příchod, protože se počítá setkání s Ježíšem v přítomnosti a v okamžiku naší smrti). Pro nás křesťany je to radostné očekávání, protože věříme – víme, že to bude setkání s naším vykupitelem, jak říká prorok Izajáš v prvním čtení. Proto Izajáš volá „Kéž bys protrhl nebe a sestoupil!“ a svatý Pavel: „Věrný je Bůh. On vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!“ Toto očekávání má být nejenom radostné, ale také vytrvalé a hlavně aktivní. V podobenství, které jsme slyšeli v Evangelii, každý služebník dostal nějakou práci. A proto máme bdít, abychom mohli tuto práci vykonat.

Ale co je to za práci? První práce, na kterou myslíme, je udržet vztah s Pánem, když je „na cestě“, to znamená se modlit, účastnit se bohoslužeb, žít ze svátostí. A druhý vatikánský koncil velmi zdůrazňoval, že všichni máme mít „aktivní účast na posvátném úkonu“. Je to velmi důležité, ale bohužel mnoho křesťanů si myslí, že to je všechno, co potřebují. Ale to je velký a tragický omyl. Toto je základ, ale základy slouží k tomu, aby se budovalo něco nad nimi. Modlitební a liturgický život je jenom částí naší práce, našeho povolání tady na zemi. Ve skutečnosti, abychom byli „zdraví křesťané“, potřebujeme mít ke svému životu určitou dávku 5 různých vitaminů. Pokud

nám jeden chybí, hrozí nám, že onemocníme a předávkování jinými vitaminy nám nepomůže. Potřebujeme je všechny, abychom duchovně rostli.

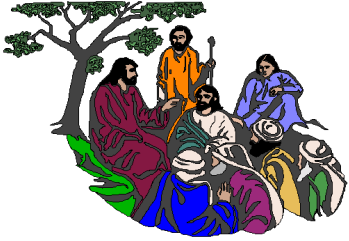
Samozřejmě první vitamin je vitamin A jako Adorace (liturgie, modlitba), ale potřebujeme také vitamin B jako Bratrský život (společenství), vitamin C jako formaCe (nenašli jsme vhodné slovo na C!), vitamin D jako Diakonia (služba, sdílení) a vitamin E jako Evangelizace. Pořadí těchto vitaminů také představuje ideální cestu duchovního růstu učedníka Ježíše nebo společenství: člověk se stane křesťanem setkáním s Bohem v modlitbě nebo v liturgii (vitamin A, adorace), pak prožívá společenství věřících (vitamin B, bratrský život), dostává učení (vitamin C, formace), má chuť sloužit (vitamin D, diakonia) a hlásat radostnou zvěst (vitamin E, evangelizace)... a další člověk se může setkat s Bohem a prožít celou cestu. Těchto 5 vitaminů je už přítomno v Novém zákoně v popisu prvotní křesťanské obce: „Vytrvale poslouchali učení apoštolů (vitamin C), byli spolu (vitamin B), lámali chléb a modlili se (vitamin A)... Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval (vitamin D)... A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse (vitamin E).“ (Sk 2, 42.45.47)

Druhý vatikánský koncil řekl, že eucharistie je «zdrojem a vrcholem celého křesťanského života», a to znamená, že v sobě má také shrnout všechny ty oblasti (vitaminy), které tvoří křesťanský život. Mše sv. je modlitba (vitamin A), kterou prožijeme ve společenství (vitamin B), během ní slyšíme Boží slovo a rozjímáme nad ním (vitamin C). Ale kde jsou ty dva zbývající vitaminy? Vitamin D (služba, sdílení) je vyjádřený hlavně sbírkou: sbírka není jenom nutnost, aby farnost mohla zakoupit svíčky! Je znamením toho, že si chceme jako první křesťané vzájemně pomáhat a pomáhat potřebným. A její místo je spojeno s přinášením darů, protože vyjadřuje také, že jsme ochotní se odevzdat (odevzdat svůj život nebo aspoň odevzdat něco ze sebe) s těmito dary, které se přinášejí na oltář (to byl původně smysl průvodu s dary, protože věřící přinášeli chléb a víno z domova). Proto ode dneška budeme ve farnosti nosit v průvodu také košík se sbírkou a položíme ho před oltář (prakticky to znamená, že bude lepší dát dary do košíku přede mší... i když to bude možné ještě i potom).

A vitamin E jako evangelizace? To je hlavně vyjádřeno vysláním na konci mše («Jděte ve jménu Páně»), které znamená «Jděte svědčit o tom, co jste dostali tady».

Protože větší část našeho života se odehrává mimo kostel, ale stále v radostném očekávání příchodu Páně, máme aktivně prožít těchto pět vitaminů uprostřed světa, který potřebuje příchod Spasitele. «Bděte... a jděte».

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Bdít, připravit (se), svědčit aneb Jak se stát učedníkem

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

2. adventní neděle (7.12.2014): Připravit (se)

(Iz 40, 1-5.9-11; Ž 85; 2 Petr 3, 8-14; Mk 1, 1-8)

Hlavní slovo v evangeliu minulé neděle bylo „Bděte“. Pochopili jsme, že máme být „aktivní“, že jsme služebníci, kteří mají konat svou práci. Dále jsme usoudili, že tato práce má 5 dimensí - 5 vitaminů, které potřebujeme, abychom duchovně rostli. Jsou to vitamin A jako Adorace (modlitba, liturgie), vitamin B jako Bratrský život (společenství), vitamin C jako formaCe, vitamin D jako Diakonia (služba, sdílení) a vitamin E jako Evangelizace.

Dnes jsme slyšeli několikrát slovo „Připravte“. „Připravte cestu Pánu“: je to hlavní cíl naší práce, to, čeho máme dosáhnout. Občas si myslíme, že to je úkol Jana Křtitele. Ale v prvním čtení, z knihy proroka Izajáše, jsme slyšeli stejnou výzvu („Připravte Hospodinovi cestu“) a tato výzva je adresována celému Božímu lidu: „můj národ“ říká Bůh. Jan Křtitel je ten „hlas volajícího na poušti“, ale jeho výzva je také aktuální pro každého z nás. Máme připravit cestu Pánu. Ale jak? Co to znamená?

Připravit cestu Pánu znamená hlavně připravit sebe, „připravit se“, abychom „očekávali a urychlovali příchod Božího dne“, jak říká apoštol Petr ve 2. čtení. Jak se připravit? Jan Křtitel i svatý Petr nás vybízejí, abychom se „dali na pokání“ – to je smysl a cíl Janova křtu. Ale často špatně rozumíme slovu „pokání“. Je pro nás spojeno se svátostí smíření a chápeme je jako morální úkon, který musíme učinit, abychom dostali rozhřešení nebo odpuštění (pokud to nechápeme jako trest za hříchy!). Ale v řečtině je to slovo „metanoia“, které znamená „obrátit se“, „změnit směr“. Je to výzva k obrácení se. „Čiňte pokání“ nebo „obraťte se“ jsou dvě možnosti, jak přeložit stejnou Janovou výzvu, ale druhý překlad je pro nás méně zrádný. Nejde o úkon, který máme udělat, ale o změnu směru, jde o to, že máme změnit směr života, najít nový smysl života.

Ale i to je pouze první etapa. Jan Křtitel sám říká, že přijde někdo jiný (Ježíš) a že „on vás bude křtít Duchem svatým“. Co to znamená?

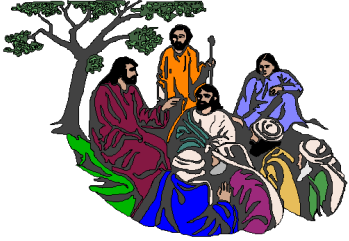
První etapa (obrácení) z nás činí věřící, křesťany, ale ještě ne „učedníky“. Učedníci jsou ti, kteří nejenom uvěřili v Ježíše a obrátili se, ale ti, kteří Ježíše následovali. Je to další krok a k tomuto kroku je třeba nechat se vést Duchem svatým, bez něj to nejde. Proto Ježíš slíbil apoštolům, že budou „pokřtěni Duchem svatým“ (Sk 1, 5) a v den Letnic poslal svého Ducha nejenom na apoštoly, ale na všechny učedníky, kteří tam byli shromážděni (knihy „Skutky apoštolů“ nám říká, že „bylo tam pohromadě asi sto dvacet lidí“ – Sk 1, 15).

Většina z nás byla pokřtěna v dětství nebo jsme se dali pokřtít už před několika lety. A ve křtu (a v plnosti v biřmování) jsme už dostali Ducha svatého. Proč bychom tedy měli být ještě „pokřtěni Duchem svatým“ (nebo prožít křest v Duchu svatém, jak se často říká)? Křest v Duchu svatém (někteří raději používají výraz „nové vylití Ducha svatého“) není další svátost, ale je to osobní krok, kdy odevzdám svůj život Ježíšovi, vědomě přijímám, co jsem dostal ve svátosti křtu a biřmování a nechám Ducha svatého působit ve svém životě. Je sice pravda, že už jsem dostal Ducha svatého ve křtu, ale je otázkou, jak jsem s touto skutečností naložil? Možná jsem dostal Ducha svatého jako dárek v balíčku, ale ten balíček jsem nikdy neotevřel. Další obraz, který nám může pomoci pochopit, co se děje při křtu v Duchu svatém, je obraz čaje. Dám-li do čaje cukr, ale čaj nezamíchám, cukr zůstane na dně šálku a čaj nebude sladký. Cukr na dně šálku je mi k ničemu, pokud ho nezamíchám. Stejně tak je to s Duchem svatým.

Můžeme uvést ještě jeden obraz, abychom pochopili rozdíl mezi etapou prvního obrácení a křtem v Duchu svatém. Můžu si představit svůj život jako cestu autem. Když se stanu křesťanem, vezmu Ježíše do svého auta jako spolucestujícího. Mohu se ho občas zeptat na jeho názor, ale pořád jsem to já, kdo řídí. Etapa křtu v Duchu svatém znamená rozhodnout se nechat moje auto řídit Ježíše, aby ho vedl, kam on chce. Proto říkáme, že jde o to, odevzdat svůj život Ježíšovi.

Tuto etapu mohu prožít sám ve svém pokoji, protože je to osobní rozhodnutí. Ale často potřebujeme pomoc od bratrů a sester (vitamin B), proto se tento krok nabízí v rámci modlitebního společenství, kdy se ostatní mohou na tento úmysl modlit se mnou (například během duchovních cvičení nebo během semináře obnovy v Duchu svatém či jiné duchovní obnovy). Forma a příležitost nejsou tak důležité, ale toto rozhodnutí, tato zkušenost je základem pro to, abychom se stali učedníky Ježíše. Je to způsob, jak „připravit cestu Pánu“ a jak „se připravit“ na práci nebo službu, kterou Bůh po nás chce. O jakou službu jde? To se dozvíme příští neděli.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Bdít, připravit (se), svědčit aneb Jak se stát učedníkem

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

3. adventní neděle (14.12.2014): svědčit

(Iz 61, 1-2.10-11; Lk 1, 46...54; 1 Sol 5, 16-24; Jn 1, 6-8.19-28)

V textech 1. adventní neděle se opakovalo slovo „Bděte“. Minulou neděli to bylo slovo „Připravte“. V dnešním evangeliu je to slovo „Svědčit“ nebo „svědek“ a „svědectví“: čtyřikrát hned na začátku textu. Svědek neexistuje pouze pro sebe. Svědek je ten, který něco nebo někoho viděl a ukazuje na to „něco“ nebo na toho „někoho“: „Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte“ říká Jan Křtitel. Druhý den (je to hned následující verš po našem čtení) ukáže přímo na Ježíše a řekne: „Hle beránek Boží“.

Ale na začátku textu se objevuje další, velmi důležité slovo, je to slovo „poslaný“: „Byl člověk poslaný od Boha“. To slovo se vyskytuje i v prvním čtení z proroka Izajáše: „Hospodin mě poslal zvěstovat radostnou zprávu“. V druhém čtení sv. Pavel říká, že Bůh nás „povolává“ a v podstatě to znamená totéž. Ale už nejde jenom o jednoho člověka (Jana Křtitele nebo jednoho proroka), ale o nás všechny. Všichni jsme „povolání“ Bohem, „poslaní“, abychom „zvěstovali radostnou zvěst“, to znamená, abychom „svědčili“ o tom, co Ježíš dělal a dělá pro nás.

Je to právě to, co zdůraznil Druhý vatikánský koncil. Církev, to není nejdříve papež, potom biskupové a kněží (popřípadě jáhni). Církev je „Boží lid“ a „Kristovo tělo“ a my všichni jsme údy tohoto těla. V tomto těle všichni máme své místo a svou službu. Kněžství nebo hierarchie jsou v církvi také služby: jsou ve službě „všeobecného kněžství věřících“. Koncil píše, že všichni pokřtění „jsou svým znovuzrozením a pomazáním od Ducha Svatého posvěceni na duchovní chrám a na svaté kněžstvo, aby každým skutkem jako křesťané přinášeli duchovní oběti a hlásali mocné činy toho, který je ze tmy povolal ke svému podivuhodnému světlu“ (Konstituce o církvi *Lumen Gentium*, čl. 10). A to je také to, co nám říkají dnešní texty.

Být členem Božího lidu znamená být údem Kristova těla a uplatnit své „všeobecné kněžství“ v konkrétní službě v církvi. Důvodem není, že je málo kněží a že nemůžou dělat všechno sami (i když to je také pravda). Důvodem je, že Bůh chce, abychom rostli duchovně jako svědci a učedníci Ježíše. Je to

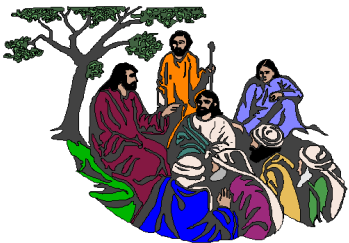
náš vitamin D jako Diakonia (služba), ale může to být také vitamin E jako Evangelizace nebo to mohou být i jiné vitaminy podle služby, ke které Bůh každého z nás povolá. Pokud chceme následovat Ježíše, musíme najít své místo a svou službu v církvi. A místo „najít“ bych měl spíše říct „přijmout“, protože jde pořád o povolání od Boha, i když je mi to sděleno skrze někoho konkrétního (například skrze faráře!). Protože je to Bůh, který nám dává dary a charismata, které můžeme použít k jeho službě. V naší farnosti už funguje několik služeb, ale některé nám stále chybí a mnoho z nás nemá konkrétní úkol, při kterém bychom mohli uplatnit dary, které jsme od Boha dostali. Možná nadešel čas to napravit!

V naší farnosti funguje pastorační a ekonomická rada. Srdečně děkuji členům těchto rad za velkou pomoc. Za rok budou opět volby do pastorační rady, protože bude končit její mandát. Najdou se další farníci, kteří budou ochotní vykonávat tuto službu? Někteří z nás zpívají, hrají nebo ministrují při liturgii. Další převzali odpovědnost za katechezi během nedělní mše sv. nebo za pravidelnou měsíční katechezi ve všední den, další připravují každou první neděli v měsíci „farní kávu“ v Tuchoměřicích, atd. Jsme vděční za jejich službu, ale mohli bychom týmy ještě rozšířit a lépe je koordinovat. Také jsou lidé, kteří pomáhají při podávání přijímání. Víte, že v lednu bude nabízena formace pro tuto službu v Pastoračním středisku v Dejvicích, abyste se mohli přidat? Jsou další, kteří hlásají Boží Slovo. Je to další důležitá služba, možná tyto lidé by se měli také setkat a formovat (vitamin B a C!)? Jsou lidé, kteří se starají o květinovou výzdobu, nebo kteří konají službu v sakristii před a po mši sv. Už delší dobu nemáme ve farnosti kostelníka. Může nám to být líto... ale můžeme to také považovat za výzvu, abychom převzali za naše kostely zodpovědnost. Totéž se týká také například pravidelného úklidu: v některých farnostech se věřící střídají (každý týden někdo jiný, podle plánu, které visí v zdu v kostele). Tady příští sobotu budeme mít společný velký úklid a výzdobu kostelů pro slavení Vánoc, ve stejné době ve Středoklukách a v Tuchoměřicích. Bude to příležitost ukázat, jak je pro nás kostel důležitý.

Tento seznam služeb není uzavřený. Víím, že jsem nezmínil všechny služby a služebníky ve farnosti. A víím také, že jsou další služby, které bychom měli nabídnout (například příjem nových farníků). Důležité je, abychom se skutečně cítili jako údy jednoho těla a abychom společně nesli odpovědnost za naši farnost. Tímto způsobem vytvoříme mezi sebou živé společenství a podpoříme se navzájem, abychom se stali opravdovými svědky a učedníky Ježíše...

Příští neděli se budeme učit od Panny Marie základnímu postoji učedníka.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Bdít, připravit (se), svědčit aneb Jak se stát učedníkem

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

4. adventní neděle (21.12.2014): stát se učedníkem

(2 Sam 7, 1...16 ; Ž 89; Řím 16, 25-27; Lk 1, 26-38)

Minulou neděli jsme si připomněli, že každý z nás je členem Božího lidu a údem Kristova těla, a že to znamená, že máme své místo a máme mít svou službu v církvi. Ale určitě znáte případy (možná ne u nás, ale jinde v církvi), kdy někdo si tak osvojil své místo a svou službu, že odpuzuje ostatní, protože má pocit, že mu tato služba patří a nechce, aby mu ostatní do toho kecali! Tato zkušenost ukazuje, že existuje i špatný postoj ke službě. Často se chováme jako majitelé své služby a ne jako „služebníci Páně“, jak se Panna Marie sama nazývá v Evangelii. V čem spočívá tento rozdíl?

Používáme náš rozum (a není v tom nic špatného, neboť Bůh nás stvořil jako „rozumné tvory“), ale často používáme pouze náš rozum a nenecháváme ve svém rozhodnutí místo pro Boha (i když mu nakonec svěříme to, co jsme rozhodli sami). Naše rozhodnutí, naše plány vypadají logicky, ale jsou jenom lidské. Je to dílo pro Boha, ale možná to není dílo Boží, není to to, co od nás chce Bůh.

Často dílo pro Boha vypadá takto: nejprve hledáme, jaké jsou **naše potřeby**, co v naší farnosti chybí nebo co nefunguje. Říkáme si: „musíme s tím něco udělat!“ A vytvoříme **naš projekt**. Například vidím, že v naší farnosti není společenství mládeže. Tak oslovím mládež, kterou znám, a naléhám na ně, až získám jejich souhlas s tím, že se budeme pravidelně setkávat. Na našem prvním setkání si rozdělíme úkoly a naplánujeme termíny setkávání. Je to **naše organizace**. A pokud to bude fungovat, uspořádáme slavnostní mši svatou, abychom dali najevo, že to děláme **pro Boží slávu!** Vypadá to logicky, ale to není Boží logika. Tento způsob stojí hodně úsilí (pokud se to podaří) a místo pro Boha a pro modlitbu dáme až na konec. Neptali jsme se Boha, jestli vidí věci takto, jestli je společenství mládeže opravdu to, co potřebujeme, jestli je to jeho priorita nebo jestli to máme dělat jinak. Jak to zjistit? Existuje jiná možnost?

Příklad Panny Marie v dnešním evangelii může nám pomoci. Podle logiky „díla pro Boha“ by i ona měla přemýšlet o tom, že izraelský lid potřebuje Mesiáše (potřeby) a že by bylo dobře, aby se narodil teď (projekt), a tak se nabídne, že bude jeho matkou (organizace) a poběží do synagogy svěřit

celý tento projekt Bohu. Ale to vůbec není to, co čteme v tomto textu. V evangelii má Bůh iniciativu: On posílá anděla Gabriela k Marii. To byl už dávno jeho plán, pro který už od začátku připravil Pannu Marii. Ale ona o tom neví, ale přesto říká „jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“. Říká jednoduché a krásné „ano“, i když nerozumí tomu, „jak se to stane“. Takový postoj je klíčový, chceme-li se stát učedníkem a konat „dílo Boží“. Už jsme o tom mluvili, když jsme se zmiňovali „o křtu v Duchu Svatém“ (2. adventní neděle), a je to také postoj, který má být trvalý. Máme se nechat vést Duchem Svatým: „Jak se to stane?“ „Duch Svatý sestoupí na tebe“. A Bůh může s naším „ano“ dělat zázraky. Celý Boží plán spásy záležel na odpovědi Panny Marie. A skrze její „ano“ ho mohl Bůh uskutečnit: „Slovo se stalo tělem“.

V Bibli nebo v dějinách církve najdeme další podobné příklady. Abraham také řekl ano a odešel ze své země, aniž věděl, kam má jít. Věděl jenom, že Bůh ho povolal. Bůh sám mu poslal pomoc, kterou potřeboval, odhalil mu postupně svůj plán a Abraham se stal skutečně „požehnaním pro veškeré čeledi země“ a „otcem věřících“. A to jsou etapy „Božího díla“. Začíná tím, že někdo v modlitbě odpoví „**ano**“ na povolání od Boha, potom Bůh sám pošle další lidi, vytvoří „**své společenství**“, ukáže „**svůj scénář**“ a dokoná „**svou misi**“. To všechno začíná shůry, ze setkání s Bohem v modlitbě. Stačí naše ano a Bůh může konat své dílo, a to bude daleko efektivnější a mnohem méně unavující než „naše projekty“ a „naše organizace“. Další příklad je život Matky Terezy. Slyšela povolání od Boha, aby sloužila lidem na ulici. Když její představená odmítla, nevystoupila z řádu, aby uskutečnila svůj projekt, i když si byla jistá, že je od Boha. Čekala, až Bůh potvrdí své povolání tím, že představená dá souhlas. To trvalo 20 let. Ale díky této poslušnosti se uskutečnilo dílo Boží: hned když založila nový řád, vzniklo hodně nových povolání, byla poslána nejenom do Kalkaty, ale do celého světa, tam, kde nic neplánovala, a toto dílo zůstává i po její smrti jedno z nejdynamičtějších v církvi.

I my musíme nejdříve říci svoje „ano“ bez podmínek a potom se nechat vést Duchem Svatým. Bůh nám určitě (často skrze neočekávané setkání) ukáže společenství, které už připravuje, a scénář, který naplánoval (a který nás většinou překvapí). Potom se budeme moci podílet na „jeho pastorační“, která se často dosti liší od našich plánů. Možná to nebude společenství mládeže, ale společenství rodin, modlitební, charitativní nebo evangelizační akce... Ale hlavně přinese daleko více ovoce, protože to bude nejen dílo pro Boha, ale dílo Boží. Prosme o milost, abychom jako Panna Marie nechali Boha působit v našich životech, prosme o milost stát se opravdovými „služebníky Páně“, stát se učedníky Ježíše. Amen.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti